

HOMILIE MGR. JOHAN BONNY, BISSCHOP VAN ANTWERPEN PONTIFICALE HOOGMIS VAN PASEN

**Onze-Lieve-Vrouwekathedraal Antwerpen
20 april 2014, 10u30**

Hand. 10, 34a.37-43

Kol. 3, 1-4

Job. 20, 1-9

Broeders en zusters,

Vandaag is er vreugde in de Kerk! Ik mag u een zalig en gelukkig Paasfeest wensen. Alles wat de Vader Hem had opgedragen, heeft Jezus volbracht. De kelk van het lijden heeft Hij geledigd, tot de bitterste bodem toe. Met een mengeling van angst en vertrouwen heeft Hij zijn leven terug in de handen van de Vader gelegd. Toen, op Goede Vrijdag, werd het stil rond Hem en de leerlingen. Tot de vrouwen op paasmorgen met een onverwachte boodschap kwamen: het graf waarin ze Jezus hadden neergelegd was leeg, de steen was weggerold, alleen de zwachtels lagen er nog. De paasboodschap was vertrokken en zou nooit meer stoppen. De Vader heeft Jezus niet aan de dood prijsgegeven. Hij heeft Hem doen opstaan uit de dood. Hij heeft Hem verheven tot onze Levende Heer. Als dat geen reden is tot vreugde en tot blijheid!

Hoewel, de eerste uren en dagen na Pasen was de sfeer onder de leerlingen niet zo blij en opgewekt. De vrouwen en de apostelen waren vooral verrast en overrompeld. Ze wisten niet wat het allemaal betekende. Ze stonden aan het begin van iets geheel nieuws, waarvan ze de betekenis amper konden inschatten. Ze hadden Jezus vooral leren kennen als een vriend, een meester of een profeet. Dat konden ze nog overzien en begrijpen. Nu staan ze voor een nieuwe Jezus, die hen als de Verrezen Heer tegemoet treedt, nabij en ongrijpbaar tegelijk. Uit de eerste reactie van de vrouwen en de apostelen spreekt meer ontredde- ring en onzekerheid, dan vreugde en dankbaarheid. Bovendien moeten de meesten van hen nog door een moeilijke confrontatie met zichzelf. Op Goede Vrijdag hebben ze zich verborgen of zijn ze weggetrokken. Ze hebben Jezus en hun verhaal met Hem al min of meer opgegeven. Met de boodschap dat Jezus uit de dood is opgestaan, begint voor hen een nieuw en vooral nog ongekend verhaal. Op paasmorgen mag de verbazing of de ontredde- ring van de leerlingen ons niet ontgaan. Ze hoort bij de verkondiging van de paas- boodschap. De Vader heeft met de opstanding van Jezus inderdaad iets geheel nieuws en ongehoords in de wereldgeschiedenis tot stand gebracht. Hoeveel verbazing voelen wij nog bij de boodschap van de Verrijzenis? Ons 'alleluia' zou vandaag eigenlijk met een lange 'o' mogen beginnen: de lange 'o' van de verbazing en de verwondering.

Op paasmorgen konden de vrouwen en de apostelen enkel de allereerste tekenen van de Verrijzenis zien. Ze werden niet wakker in een gloednieuwe wereld. Alles leek nog als de dag voordien. In het decor van Jeruzalem was slechts een klein verschil merkbaar: slechts één steen was van plaats veranderd, slechts één graf was leeg en slechts één dood lichaam was weg. Voor het oog van een buitenstaander was dat een klein verschil zonder belang, maar voor het oog van zijn vrienden was het een klein verschil met buitengewone gevolgen. Het lege graf was voor hen als een klein venster, met een nieuwe en geweldige horizon erachter. Alles op Pasen heeft de maat van het vroege morgenuur. De dag is pas begonnen en moet nog opengaan. Het leven moet nog op gang komen. De mensen moeten nog de straat op. Zo is het ook met ons geloof in de Verrijzenis van Jezus. Met Pasen vieren we dat ene, haast onmerkbare verschil dat niettemin de loop van de geschiedenis heeft veranderd. De dag is begonnen. Nu moeten wij alleen nog de straat op, om van de Verrijzenis te leven en erover te vertellen.

Het geloof in de Verrijzenis van Jezus heeft alles te maken met wat in deze wereld nog maar in aanvang aanwezig is. Trouwens, het beste wat deze wereld kan overkomen, raakt meestal het stadium van het begin niet voorbij. Het beste moet telkens opnieuw beginnen, van voor af aan, bij iedere mens en bij iedere generatie. Het is niet omdat mijn moeder kan lezen en schrijven, dat ik het niet opnieuw moet leren, van voor af aan. Het is niet omdat mijn vader een wijs en barmhartig mens was, dat ik die wijsheid en barmhartigheid niet opnieuw moet leren, van voor af aan. Het is niet omdat mijn grootmoeder kan bidden, dat ik het gebed niet opnieuw moet leren, van voor af aan. Zo gaat het met alles wat mensen boven zichzelf uittilt. Het moet iedere dag en in ieder mensenleven opnieuw wortel kunnen schieten en vrucht dragen. Geloven in de Verrijzenis ligt daarom heel dicht bij vertrouwen, verwachten en verhoppen. Niet toevallig vieren we Pasen in de lente, wanneer de natuur uit haar winterslaap ontwaakt en weer tot bloei komt. Pasen is vieren dat God elk jaar opnieuw door Jezus een klein wonder kan doen, ook in onze wereld en in onze kerkgemeenschap. Een nieuw begin van leven: meer moet het op Pasen niet zijn om volop 'alleluia' te kunnen zingen, liefst met een lange 'o' van verbazing en verwondering vooraan.

Amen.

+ Johan Bonny
Bisschop van Antwerpen